

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 252/07 - ו'

בפני : כבוד הרשמת גאולה לוי

העותרים :
1. _____ אנשאצי
2. _____ שאער
3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

המשיבים :
1. מפקד כוחות צה"ל הגדה המערבית
2. אלוף פיקוד דרום
3. שר הפנים
4. מדינת ישראל

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

לפני בקשה לפסיקת הוצאות בהליך שבכותרת.

1. עניינה של העתירה בבקשת העותר 1 (להלן: העותר), תושב רצועת עזה, כי תותר כניסתו לישראל לצורך מעבר לגדה המערבית על מנת לחגוג את חתונתו בבית כולו, העותרת 2, תושבת הגדה המערבית. בבקשה נטען, כי העותרים 1 ו-2 חתמו על חוזה נישואין ביום 4.12.05 ומאז נדחו פניותיו החוזרות ונשנות של העותר להיכנס לישראל לצורך מעבר לגדה. נטען בין היתר כי ביום 7.5.06 פנה העותר פעם נוספת לוועדה האזרחית הפלסטינית וביום 22.5.06 נמסר לו מלשכת המשיב 2, כי בקשתו אושרה. אולם, משהגיע העותר למעבר הוא הוכנס לחקירה ארוכה ומייגעת שבסופה לא ניתן לו לעבור. ההסבר שניתן לו כעבור זמן הוא כי הוחלט לסגור את מעבר ארו, ולאפשר מעבר רק במקרים הומניטריים חריגים. כמו כן, נמסר כי על העותר להגיש בקשה חדשה למתן היתר כניסה לישראל דרך הוועדה האזרחית הפלסטינית. העותרים

טוענים כי לאחר שהוגשה בקשה נוספת (ביום 6.9.06) התברר כי נסגרו משרדי היועמ"ש לענייני רצועת עזה וכי טיפול בבקשות מסוג זה הועבר למת"ק עזה. העותרים טוענים כי פנו מספר פעמים באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית בבקשה לאשר את בקשתו של העותר, אך בירור שנעשה מול המשיבים העלה כי בקשותיו לא אותרו. פניות העותרים לדובר מת"ק עזה לא הניבו מענה ענייני ובחלוף ארבעה חודשים מהגשת הבקשה הוגשה העתירה דנן (9.1.07). בתגובה לעתירה הודיעו המשיבים (ביום 12.2.07) כי "לאחר בחינת כלל נסיבות העניין הפרטניות של העותרים ולאחר בחינה חוזרת שנערכה אף על-ידי גורמי הבטחון, הוחלט כי בכפוף לכך שהעותר 1 יחתום על התחייבות לפיה ימנע מכל קשר עם גורמי טרור ברצועת עזה ובאיו"ש, ובכפוף להתחייבותו כי יחזור לרצועת עזה תוך 14 יום מיום כניסתו לאיו"ש, תותר כניסתו כמבוקש". בעקבות זאת, ביקשו העותרים מחיקת העתירה תוך פסיקת הוצאות. לטענת העותרים, העתירה הוגשה לאחר שמוצו כל ההליכים, העתירה היתה מוצדקת ואין ספק כי הסעד ניתן רק לאחר הגשת העתירה.

2. המשיבים מתנגדים לבקשה. לטענתם, רק בחודש מאי 2006 הגישו העותרים בקשה בהתאם לנוהלים המקובלים. אכן, נמסר לעותרים כי בקשתם אושרה, אך ההודעה נבעה ככל הנראה מטעות, שכן בטרם מתן האישור היה צורך לזמן את העותר לתחקור. משהגיע העותר למעבר, התבקש לעבור תחקור על ידי גורמי הביטחון. בסופו הוחלט כי לא ניתן להיענות לבקשה. ביום 15.6.06 נמסר לעותרים כי בקשת העותר התקבלה אצל משיב 2 ונמצאת בבחינה. ביום 12.7.06 נמסר כי עקב המצב הבטחוני הכללי, לא מתאפשרת לעת הזו כניסת תושבים מרצועת עזה לאיו"ש דרך ישראל. ביום 20.8.06 הובהר לעותרים כי פתוחה בפניהם הדרך להגיש בקשה חדשה באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית. בקשה חדשה, שהוגשה בספטמבר 2006, נבחנה על-ידי גורמי הבטחון וסורבה מטעמים בטחוניים. לדברי המשיבים, החלטה זו נמסרה לוועדה האזרחית הפלסטינית. המשיבים מציינים בתגובתם, כי על פי הנמסר מלשכת היועמ"ש של המשיב 2, אין כל תיעוד לכך שהעותרים פנו למת"ק בחודש אוקטובר 2006. אולם, מנתוני המערכת הממוחשבת עולה כי נמצא רישום לכך שבחודש אוקטובר 2006 נתבקשו העותרים להמציא את מספר הטלפון של העותר. לדברי המשיבים, ככל הנראה מספר הטלפון לא הומצא ולא ניתן היה להמשיך לטיפול בבקשה. המשיבים מוסיפים וטוענים, כי עם הגשת העתירה ובחלוף כארבעה חודשים מעת האבחון הבטחוני האחרון שנערך בענייניו של העותר, נערכה בחינה חוזרת על ידי גורמי הביטחון, ממנה עלה כי לא נמצא בפניהם מידע בטחוני שלילי עדכני, ולפיכך הוחלט כי ניתן להתיר את כניסתו של העותר לאיו"ש דרך ישראל לצורך חתונתו, בכפוף להתחייבות לפיה יחזור

לרצועת עזה תוך 14 ימים מיום כניסתו לאיו"ש. לטענת המשיבים, לא הגשת העתירה הובילה לקבלת הסעד וספק אם מוצו ההליכים עובר להגשתה. העובדה כי הוחלט שלא לעמוד על מיצוי ההליכים אינה צריכה לזכות את העותרים בהוצאות.

3. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיב, ובשים לב לקריטריונים שנקבעו בפסיקה (ראו, בג"ץ 842/93 אל נסאטרה נ' שר הבינו והשיכון, פ"ד מח(4) 217, (1993)), נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל. העותרים פעלו בכל דרך לקבל סעד מן המשיבים טרם שפנו לבית המשפט. עתירתם באה לאחר מספר פניות ולאחר המתנה ממושכת לקבלת תשובה לפנייה מחודש ספטמבר 2006. כל זאת גם בהנחה כי העותר פנה לראשונה בהתאם לנהלים המקובלים רק בחודש מאי 2006 ולא בסמוך לאחר עריכת חוזה הנישואין ב-4.12.05. לצד זה, קיים חוסר בהירות לגבי התנהלות המשיבים במספר עניינים. ראשית, לא הובהר פשר ההודעה המוטעית כי בקשת העותר מחודש מאי 2006 אושרה. שנית, לא הובהר מדוע בתום התחקור במעבר לא התאפשרה כניסתו של העותר לישראל. לא הוסבר אם הדבר נבע ממניעות של העותר או מנסיבות הבטחון הכלליות. שלישית, לא הובהר כיצד סירוב הבקשה בספטמבר 2007 מתיישב עם דברי המשיבים כי באוקטובר 2007 היתה נכונות לטפל בבקשה. רביעית, הסבר המשיבים לכך שבקשת העותר לא טופלה באוקטובר 2007 בעקבות העדר מספר הטלפון של העותר הינה בגדר השערה בלבד. מכל מקום, משהסכימו העותרים למחיקת העתירה, אין עוד מקום לבירור ממצה בשאלה מדוע סורבו בעבר בקשות העותר למתן היתר כניסה והאם השינוי שחל בעמדת המשיבים אכן נובע משינוי בנסיבות הפרטניות לגבי העותר. אולם אף אם נניח, בהעדר ראיות אחרות ונוכח החזקה כי הרשות פועלת כדין ובתום לב, כי בקשותיו המוקדמות של העותר סורבו מטעמים ענייניים, עדיין סבורה אני שיש מקום להשית הוצאות, שכן לא שוכנעתי כי המשיבים פעלו בנסיבות המקרה בשקידה הראויה על מנת לטפל בבקשתו המאוחרת של העותר וזאת בהתחשב בטיב הבקשה, בהמתנה הממושכת שקדמה לה, ובתקלה מחודש מאי 2006. לא ניתן להתעלם מכך שהבדיקה (המחודשת) על-ידי גורמי הבטחון נערכה רק לאחר שהוגשה העתירה. בהעדר אינדיקציה לשינוי שחל מאוקטובר 2006, נראה כי להגשת העתירה היתה תרומה מכרעת למתן סעד. נסיבות אלה מצדיקות פסיקת הוצאות. אשר לשיעור ההוצאות, הרי שיש ליתן משקל לכך שהעניין נפתר בסמוך להגשת העתירה, באופן מהיר ובלא צורך בדיון במעמד בעלי הדין. במצב דברים זה, יחויבו המשיבים בהוצאות העותרים בסכום כולל של 5,000 ₪, אשר ישא הפרשי ריבית והצמדה מעת המצאת החלטה זו ועד ליום התשלום בפועל.

ניתנה היום, כ"ו בחשוון תשס"ה (7.11.2007).

גאולה לוי

ר ש מ ת

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 07002520_G07.doc טו
מרכז מידע, טל' 02-6593666 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il